

Barevnější než jsem čekala... aneb druhý dopis z Johannesburgu

Afrika je černý kontinent! Kolikrát jsem to už slyšela. Ale proč se to říká? Protože tu žijí černoši? Tohle musel vymyslet někdo, kdo v Africe nikdy v životě nebyl. Černoši vůbec nejsou černí a Afrika vůbec není černý kontinent!

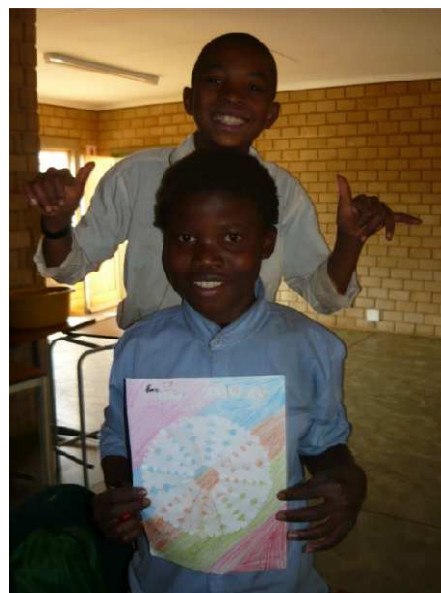
Zvlášť v poslední době si uvědomuji, jak černobíle jsem vnímala spoustu věcí, když jsem do Jihoafrické republiky přijela. Dnes už je můj pohled na spoustu věcí trochu barevnější. Doufám, že než odjedu, tak nebude po černobíle ani památka.

Když jsme u těch barev, konečně nám začalo jaro. Stromy rozkvetly a všude je cítit jarní svěžest. Zimní mrtvá krajina se znovu probouzí k životu. Šedivá zem se začíná zelenat a příroda se vybarvuje novými květy. I teploty se zvedají. Není to tak dlouho, co nám tu chumelilo a dneska už jsou teploty kolem 20°C.

A aby má práce zde nezůstala za přírodou pozadu, i ona se začala pěkně vybarvovat. Vyjasnilo se mi konečně, co a kdy mám dělat, jak a koho učit. Učím děti, které potřebují individuální učení především v matematice. Ale učím také čtení a psaní. (To je pro mě větší oříšek. Ale jelikož se děti zlepšují, tak doufám, že to nedělám úplně špatně.) Mimoto supluji za učitele, kteří zrovna chybí. Obvykle se to dozvím těsně před začátkem výuky, takže se učím také improvizovat. :o) Co mě ale baví nejvíc, je můj výtvarný kroužek. Doufám, že děti baví aspoň tak, jako mě. Jelikož ale děti stále chodí v hojném počtu (naposledy přišlo asi 18 dětí), vypadá to, že ano. Takže se barvy konečně dostaly i do mé práce ve škole.

Při posledním našem výtvarném tvoření jsme vyráběli sněhové vločky. Vyprávěla jsem dětem o zimě u nás doma, o sněhulácích i o lyžování a přinesla jsem jim ukázat fotku zasněženého stromu. Ale stejně si nejsem jistá, jestli mi věřily, že je u nás přes zimu opravdu tolik sněhu. Přesto vytvořily krásné vločky. Výsledek si můžete prohlédnout na fotce. I sněhové vločky jsou nakonec barevnější, než bych čekala. ;o)

Anežka si založila hudební kroužek, takže se spolu skvěle doplňujeme. Na jejím kroužku děti nejen zpívají, ale i tančí a vůbec si všemožně užívají hudby.

Abych nezapomněla, barevnější je i okolí naší školy. Dostali jsme totiž jako dar 24 malých stromků, které děti sázely. Na pomoc přijelo několik studentů z univerzity v Johannesburgu. Ti nakonec dětem rozdali malé balíčky se sladkostmi, takže to byl pro děti opravdu skvělý zážitek. K tomu všemu nám ještě darovali dva koše na „netball“, které postavili v druhé části školního

pozemku. Jelikož jsme neměli lopatu pro každé dítě, musely si děti lopaty střídat. Zvláště v nižších třídách děti stály frontu na to, aby mohly lopatou hodit do jámy pro svůj stromek trochu hlíny. A když na ně dlouho nepřicházela řada, házely hlínu do díry prostě jen rukama.

Naše zážitky tu nejsou ale jen radostné (naštěstí je tu mnoho důvodů k radosti každý den, takže pěkné zážitky převládají), dnes v noci

po dlouhé době pořádně přšelo a dokonce padaly kroupy. Blesky se tu na obloze křížují v nebezpečné blízkosti k nám. Když jsme ráno přišli do školy, nevívalo nás tam nic hezkého. Ve většině tříd velký déšť a kroupy strhaly vnitřní strop a promáčely podlahy. Napršelo i do místnosti s počítači. Stále ještě prší, takže škody budeme sčítat nejdřív zítra. Děti jsme hned po snídani začali rozvážet domů, protože déšť stále zesiloval. Ale možná ještě smutnější bylo, že se děti vracely do domů, které byly, stejně jako škola, zničené, podmáčené a plné bláta. Mnoho z nich ráno vyprávělo, kam všude jim napršelo. Někteří kvůli dešti a kroupám nemohly spát a ráno se neměly čím ohřát, protože měly všechno mokré. Ale při ranním nástupu v hale, která naštěstí vydržela téměř nedotčená, se děti seřadily a začaly zpívat jako každý den: Hayo matata, hayo matata, hayo Modimo aliteng. (V češtině to znamená: Nic se nám nemůže stát, když je s námi Bůh.)

Ani přicházející jaro, ani výtvarný kroužek a nakonec ani skvělý den při sázení stromů pro mě nebyl tak silným zážitkem jako právě tato ranní písnička a současně životní postoj většiny lidí, které jsem tu potkala.

Vzpomínám na Evropu a život doma. Vzpomínám na povodně, které spoustě rodinám vzaly všechno. Vzpomínám na beznaděj, která se tolik rozšiřuje při každé podobné události. Kéž bychom měli všichni skutečně tolik síly, abychom v každé těžké životní situaci, která nás potká, dokázali najít naději a aspoň v srdci zpívat: Hayo matata Modimo aliteng!

Vaše Magdalene